

Két Lucia-nővér

Marian T. Horvat tanulmánya alapján

Az igazi Lucia

Az ál-Lucia

Utalva a [„Róma el fogja veszíteni a hitet és az Antikrisztus székhelye lesz”](#) cikkben leírtakra, miszerint: »Mindez csak azt a sejtést erősíti meg, hogy a „vatikáni titkok” lassan elvesztik a „misztériumok auráját”, és ezzel egy borzalmas valóságot tárnak fel«, most egy **olyan titokról közlök képeket, mely már régóta kering a katolikus világban, de amelyet csak nemrég, Marion T. Horvat tanulmánya leplezett le igazán.**

Lucia-ról a fatimai látnokról van szó, aki a Boldogságos Szűz fatimai jelenései idejében a három látnok közül a legidősebb, 10 éves volt, és aki egyedülként élte meg a felnőttkort. És akire a Szűzanya egy titkot bízott, a híres „fatimai harmadik titkot”, melyről úgy intézkedett, hogy ha Lucia hamarabb hal meg, mint 1960, akkor Lucia halálakor, ha később, akkor 1960-ban kell nyilvánosságra hozni.

1943-ban Lucia nővér súlyosan megbetegedett, ezért ahogy felépült, 1944 januárjában José de Silva, Leiria-Fatima püspöke felszólította, hogy írja le a titok harmadik részét, mert attól féltek, hogy meghal. Eközben Valladolid érseke, aki akkor a tui egyházmegyét vezette, azt mondta, hogy ne tegye. Ebben a bizonytalan helyzetben ismét megjelent a Szent Szűz Lucia nővérnek és megengedte neki, hogy leírja a harmadik titkot.

1944. január 3-án Lucia nővér eleget tett a kérésnek, a levelet március 1-jével keltezte. Ez lett az egyetlen kézirat, amit

két borítékba helyeztek. A külső borítékra Lucia nővér ráírta, hogy csak 1960 után bonthatja föl a lisszaboni pátriárka vagy a leiria-fatimai püspök. Ezután lepecsételt borítékban átadta Leiria-Fatima püspökének megőrzésre, aki elküldte a lisszaboni pátriárkának.

Lucia 1921-től a dorottyás nővérek zárdájában élt, ezért láthatók a fényképeken a dorottyás nővérek rendi ruhájában, majd 1948. március 25-én, mely nap ebben az évben éppen Nagycsütörtökre esett, belépett a szigorúbb szabályzatú sarutlan karmelita rendbe, és a coimbrai Szent Teréz kolostorba vonult, ahol egy évvel később, „Mária, minden kegyelem közvetítője” ünnepén, 1949. május 31-én letette örök fogadalmát.

1957. április 4-én Lucia nővér kérésére a leiria-fatimai püspök átadta az írást a Vatikánban található Szent Officiumnak megőrzésre, amit Alfredo Ottaviani bíboros elhelyezett a Titkos Levéltárban.

1959. augusztus 17-én Alfredo Ottaviani bíboros beleegyezésével Pierre Paul Philippe OP atya elvitte az 1958-ban megválasztott XXIII. János pápához a borítékot. XXIII. János pápa a levelet elolvastva, „kis habozás után” ezt mondta: „Várunk. Imádkozni fogok. Majd megmondom, mit döntöttem.” Később úgy határozott, hogy a borítékot visszaküldi a Szent Offíciumnak, s nem fedi föl annak tartalmát. (lásd erről a honlap [cikkét](#))

1965. március 27-én az 1963-ban megválasztott VI. Pál pápa Angelo Dell'Acqua helyettes államtitkárral együtt elolvasta és visszaküldte a borítékot a Szent Offícium levéltárába, azzal az utasítással, hogy a szöveget nem szabad nyilvánosságra hozni.

1967. május 13-án VI. Pál pápa egy napra elzarándokolt Fatimába, ahol megáldoztatta a Coimbra-ból odahívott Lucia nővért.

2000. április 27-én, a coimbrai Szent Teréz karmelita kolostorban találkozott Lucia nővér Tarcisio Bertone bíborossal, a Szentatya megbízottjával, aki közvetlenül a pápának tartozott beszámolni az elhangzottakról, és Silva leiria-fatimai püspökkel. A bíboros megmutatta az őrzött levelet (aminek borítékára Lucia nővér ráírta, hogy csak 1960 után bonthatják föl) és megkérdezte: „Miért éppen 1960? A Madonna határozta meg ezt a dátumot?” Lucia nővér válasza: „Nem az Úrnő, hanem én határoztam meg 1960-at, mert meglátásom szerint 1960 előtt nem értették volna meg, csak később érthették meg. Most már jobban meg lehet érteni. Én leírtam, amit láttam, a magyarázat nem rám tartozik, hanem a pápára.”

Itt nagyon komoly ellentmondások vannak: Egyfelől Lucia abban az időben, amikor még biztosan ő volt ő, soha nem mondott vagy tett volna olyat, amit „én határoztam így” szavakkal kezdett volna, Sőt, pont az ellenkezőjéről, a teljes engedelmességről, akaratának az Ég akaratához alá helyezéséről tett tanúságot. Másfelől, 1957 előtt ugyanezt a kérdésre: „Miért éppen 1960?” – mindig egyszerűen, de nagyon határozottan így válaszolt: „Mert a Szűzanya ezt kérte.” Harmadszor, ha a magyarázat nem rá tartozik, akkor hogyan beszélhet arról, hogy az ő meglátása szerint, mi a helyes? Egy 1957 előtti Lucia így soha nem fogalmazott volna!

2000. június 26-án a Lucia nővér által leírt látomás szövegét, a század papáinak ezzel kapcsolatos megnyilatkozásait, továbbá a Hittani Kongregációnak a látomáshoz fűzött magyarázatát tartalmazó tizenhat oldalas dokumentumot Joseph Ratzinger bíboros és Tarcisio Bertone érsek, a kongregáció elöljárói mutatták be az újságíróknak. A harmadik titkot Joseph Ratzinger bíboros magyarázta: Szerinte „prófétai látomásról” van szó,

és nem egy jövőendő esemény pontos – „lefényképezhető” – víziójáról. A titok szövege szimbolikus jelentésű: a 20. században az ateista kommunizmus által üldözött keresztényekről, a pápák által vezetett vég nélküli keresztútról, a pápa szenvedéséről szól. A „fehér ruhás püspök”, akit a katonák megölnek, maga II. János Pál, aki megmenekült a gyilkos merénylet után, mert Mária megoltalmazta. Ezzel Fatimát mintegy a múlt („lejátszott”) eseményei, a már beteljesült látomások köré sorolta.

A nyilvánosságra hozott szöveg:

» Az 1917. július 13-án, a fatimai Béke-völgyben kinyilatkoztatott titok harmadik része:

Az én Istenem iránti engedelmségből – aki Őexcellenciája, a Főtisztelendő leiriai Püspök úr, valamint Ön és az én szentséges Anyám által adott erre parancsot nekem – írok Önnek.

A két, már korábban elmondott rész után Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbából áradó sugárral. Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: 'Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!'

Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk 'valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek, láttunk egy fehérbe öltözött püspököt akiről úgy gondoltuk, ő a Szentatya. Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből, mintha hántolatlan paratölgy lett volna; a Szentatya, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig dűledező városon ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkéért; fölérve a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt. Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők.

A kereszt két szára alatt két angyal állt, mindegyiknél kristály öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk véré, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.

Kelt Tuyban, 1944. március 1.«

Emlékszem, hogy a titok nyilvánosságra hozatala után még a tradicionalisták, például a korábban erről a témáról előadásokat tartó Schmidberger atya is, első reakcióként elfogadta a szöveg hitelességét. Később azonban egyre több kétely merült fel, mert a megismert szöveg alapján sokan nem értették, **miért volt ez a titok annyira fontos, hogy ilyen komolyan kellett őrizni, és miért volt annyira veszélyes, hogy 40 évig nem lehetett nyilvánosságra hozni?** Ezzel egyidőben Lucia nővér szerepe és viselkedése is egyre több gyanúnak adott táptalajt, hiszen se kinézete, se szavai, se viselkedése nem volt a régivel összeegyeztethető.

Akit a világ Luciaként 1967-től kezdve ismert, nem az az egyszerű, alázatos, befelé forduló, inkább komoly, mint vidám teremtmény volt, mint amilyet 1957-ig látott.

Akit a világ Luciaként 1967-től kezdve ismert, nem az az egyszerű, alázatos, befelé forduló, inkább komoly, mint vidám teremtmény volt, mint amilyet 1957-ig látott.

Casimir Barthas: „Die Kinder von Fatima” (A fatimai gyermekek) című könyvében a püspöki engedéllyel 1946. október 17-én és 18-án Luciával történt beszélgetését dolgozta fel. Könyve 253. oldalán ezt írja Lucia érzéseiről, melyek **1927. körül** akkor törtek rá, amikor megtudta, hogy a világban egyre többen beszélnek a fatimai látomásokról. Ebben az időben őt még kötötte fogadalma, mely szerint nem szabadott Fatimáról beszélnie, és nevét sem mondhatta meg környezetében senkinek: „Az én mennyei titkaim földi könnyelműség zsákmányai lettek!”

A szerző ezen 1946-os beszélgetés során jegyezte fel Lucia e szavait is: „Azt kívánom, hogy Fatima egyre inkább ismertebb legyen, én magam pedig egyre ismeretlenebb. Lucia nővér 1957 és 1967 között teljesen eltűnt a nyilvánosság elől, sőt még engedéllyel sem látogathatta meg senki. 1967-ben lépett újra ki a

világ elé, amikor VI. Pál Fatimába látogatott. Csakhogy ez az 1967-es Lucia szemmel láthatóan nem csak viselkedésben, de külsőleg sem hasonlított a régi Luciára, és nem csak azért, mert idősebb lett. Ez a megváltozott viselkedés különösen 2000 júniusa, azaz a hivatalos harmadik titok nyilvánosságra hozatala után vált egyre feltűnőbbé, amikor ez az új Lucia megerősítette, hogy a felolvasott szöveg valóban az ő általa leírt szöveg.

Ekkor fogalmazódott meg egy teória, miszerint az igazi Lucia 1957-ben vagy e körül meghalt, és helyére egy ál-Luciát tettek. A kiválasztás kritériumát kevésbé a külső hasonlóság, mint sokkal inkább az az erkölcsi tulajdonság adhatta meg, hogy valaki hajlandó egy ilyen aljas szerepet elvállalni. Ez főleg akkor lesz szembetűnő, ha megvizsgáljuk és összehasonlítjuk az 1957 előtti és az 1967 utáni Lucia fényképeit.

Úgy tudom, Marian T. Horvat, Ph.D. volt az első, aki ezt a feladatot először magára vállalta, majd vizsgálatának eredményeit a [traditioninaction.org](http://www.traditioninaction.org) oldalon található két tanulmányában közzétette.

Az első tanulmány címe: **Two Sister Lucys of Fatima?**

<http://www.traditioninaction.org/HotTopics/g00FatimaIndex.html>

A másodiké: **Photos and facts on the Two Sister Lucys of Fatima**

<http://www.traditioninaction.org/HotTopics/g00Fatima/Photos and facts on the Two Sister Lucys of Fatima.mht>

Horvat alaposan kielemezte a képeket, a két Lucia eltérő arccsontjait, profilját, szemöldökeit, szemeit, fogait, állkapcsát, utána mosolyát és szigorú tekintetét. A különbség ordít. Többek között ott, hogy amíg az 1957 előtti Luciát alig-alig lehetett rávenni, hogy mosolyogjon a kamera előtt, az 1967 utáni Luciát komolynak lehet alig látni.

Azon is elgondolkozik a szerző, hogy vajon egy fogorvos képes lehet-e egy arcnak ekkora megváltoztatására. A válasz – mint fogorvos is mondhatom – az, hogy ugyan a fogpótlások, sőt állkapocs operációk sok mindenre képesek, de ekkora átalakításra nem. Másfelől, igen valószínűtlen, hogy Lucia, aki 40 éves koráig láthatólag igen keveset törődött külsejével, később nagyon nagy szájsebészeti beavatkozásokba beleegyezett volna, ráadásul minek?

Marian T. Horvat az archívumban talált rá az 1957 előtti Lucia képeire. Az aláírás szerint az első 1946-ból származik, vagyis az itt látható képen Lucia 39 éves. A második kép alatt nincs dátum, de itt idősebbnek látszik, mint az

első, de mivel még mindig a dorottyas nővérek ruháját viseli, nem lehet több mint 41 éves.

Kiskorú képével összehasonlítva (lásd fent a harmadik képet) az is látható, hogy vonásai nem változtak annyit, hogy ne legyen felismerhető a későbbi képeken.

2006 márciusában az Inside the Vatican bemutatott egy képet, melyen ez áll: „Ritka kép a fiatal nővérrel, Luciáról.” Ezen már a karmeliták rendi ruháját viseli, tehát legalább 41 éves vagy ennél több. Nos, a nő ezen a fotón és a dorottyas ruhájú nő a fenti fotón hogyan ábrázolhatná ugyanazt a személyt?

Az eltérő külső mellett azonban legalább annyira feltűnő az eltérő viselkedés: az 1957 előtti Lucia gesztusai szolidak, egyszerűek, diszkrétek, visszafogottak, azt a benyomást teszik, hogy nem örült a fotózásnak. Az 1967

utáni Lucia mindig mosolyog, előrehajol, érdeklődő a környezete számára.

Marian T. Horvat Lucia-tanulmányát a következő kérdésekkel zárja:

»Sokan nem értik, hogyan lehet az, hogy súlyos vallási és egyházi kérdésekről mást mondott 1957 előtt, és egészen mást 1967 után. Ekkora változás hogyan lehetséges, illetve mi az oka, pláne olyan valakinél, akinek Jézus és Édesanyja többször is megjelent?»

Ha Urunk és Édesanyja 1917 után is többször megjelent Luciának, akkor miért nem mondtak neki semmit a II. Vatikáni Zsinatról, ennek következményeiről, az ú. n. liturgikus reformokról, a NOM-ról, és a vallási élet rohamos eltűnéséről? Ellenkezőleg az 1967 utáni Lucia láthatóan semmi kivetnivalót nem talál abban, hogy állva áldozzon, mint például 1991. május 13-án, és 2000. május 13-án, mely alkalomból az itt látható fotók készültek.

Ha korábban annyira kihangsúlyozta, hogy a titkokat legkésőbb 1960-ban nyilvánosságra kell hozni, akkor 1960 és 2000 között, azaz 40 évig miért nem tette soha szóvá ennek elmulasztását? És hogyan fogadhatta el, hogy Ratzinger bíboros és Bertone úgy kezelje ezt a titkot, mint a „múlt lezárt részét”? Ezekre és még egy csomó más kérdésre végre választ kapunk, ha elfogadjuk, hogy 1960 óta egy ál-Luciát tettek az igazi helyére.«

